

[Udenrigsministeren.]

ger om fred i området. Med henblik på at bane vej for fredsforhandlinger har såvel statsministeren som jeg selv ved flere lejligheder både i folketinget, i internationale organisationer og direkte over for den amerikanske regering opfordret USA til et betingelsesløst bombestop i Nordvietnam.

Regeringen har endvidere hele tiden haft sin fulde opmærksomhed henvendt på spørgsmålet om, hvorvidt man fra dansk side kunne øve en mæglende indsats, og vi har haft og har til stadighed følere ude hos konfliktens parter.

Såvel Washington som Hanoi er således helt på det rene med de danske synspunkter og ved, at vi på dansk side er rede til at tage fat, hvis udviklingen skulle tale for en dansk indsats, og så sent som omkring årsskiftet har jeg haft aktuel anledning til at overveje, hvorvidt et dansk initiativ i Vietnamspørgsmålet kunne være hensigtsmæssigt — selvsagt under anvendelse af de mest diskrete og fortrolige metoder.

Næsten samtidig hermed fremkom imidlertid den nordvietnamesiske udenrigsministers udtalelse af 29. december f. å., som synes at rumme håb om, at en ny udvikling er i gang i Nordvietnam. Så vidt vi kan bedømme det, indeholder denne udtalelse noget nyt og måske betydningsfuldt. Hovedindholdet i udtalelsen var, at regeringen i Hanoi vil føre samtaler om relevante problemer, når USA betingelsesløst har standset bombningen og alle andre krigshandlinger rettet mod Nordvietnam. Det nye i udtalelsen er, at det hidtidige krav om, at bombestopet skal være „permanent“, er faldet bort, og at der i det hele foreligger et klarere nordvietnamesisk tilsagn om forhandlinger under de angivne betingelser, end vi hidtil har set. USA er nu i færd med at undersøge, hvad der ligger i den nordvietnamesiske udtalelse.

Under disse omstændigheder iagttager regeringen denne nye udvikling, og vi har med tilfredshed bemærket os, at det i den nævnte lovende udvikling netop er bombestopet, som vi har peget på, der står i brændpunktet. Vi vil selvsagt også fortsat have opmærksomheden henvendt på de muligheder, som måtte frembyde sig for realistisk dansk aktivitet.

Af *Poul Dam* til handelsministeren (9. januar 1968):

„Vil ministeren anmode banktilsynet som monopolmyndighed om at gribe ind over for bankernes renteaftaler, særlig med henblik på at få nedbragt rentemarginalen?“

Begrundelse:

Af meddelelser i dagspressen fremgår det, at visse banker i provinsen ønsker at forhøje indlånsrenten for forskellige kategorier af indlån, men at de eksisterende renteaftaler enten hindrer dette eller fører til den konsekvens, at vedkommende banker udelukkes af bankernes forening. Noget synes endvidere at sandsynliggøre, at hovedbankerne overvejer visse former for boykot over for de pågældende mindre banker.

I betragtning af, at forskellen mellem indlånsrente og udlånsrente anses for at være særlig høj i Danmark, og at der åbenbart er bankkredse, som anser det for muligt at formindske denne rentemarginal, er der grund til at mene, at de eksisterende renteaftaler bør tages op til revision, og dette bør være en naturlig opgave for banktilsynet.

Handelsminister *Ove Hansens* svar (12. januar 1968):

Monopolloven finder anvendelse på banker og sparekasser ganske som på andre private erhvervsvirksomheder. Efter bekendtgørelser af 18. juni 1955 udøves tilsynet i henhold til monopolloven med private banker og sparekasser af tilsynet med banker og sparekasser, som i denne henseende ganske svarer til monopolrådet og har tilsvarende beføjelser som dette.

Inden for dette erhvervsområde gælder således monopollovens bestemmelser, herunder bestemmelserne om anmeldelsespligt, om registrering og om indgreb over for konkurrencebegrænsningers urimelige virkninger.

Efter monopolbekendtgørelsernes § 5, stk. 1, skal tilsynet med banker og sparekasser gribe ind over for aftaler mellem sådanne private pengeinstitutter, såfremt en undersøgelse viser, at aftalen „medfører eller må antages at ville medføre urimelige rente- eller provisionssatser, gebyrer, takster m. v., urimelige forretningsbetingelser,